

Chương 11

Fliss

Tôi gần như không dám nhìn tin nhắn nữa. Cứ như do thám. Cứ như nghề cổ xem tai nạn giao thông. Nhưng tôi phải nhìn, dù chúng làm tôi chỉ muốn đưa tay bịt mắt.

Lottie và Ben đang trải qua đêm tân hôn tồi tệ nhất trong lịch sử loài người. Không thể tả bằng câu gì khác nữa. Thật rùng rợn. Thật kinh sợ. Mà tất cả là do tôi. Bụng dạ tôi chỉ còn là một bể axit xoắn vặn ăn năn. Mỗi tin mới đến càng làm tôi khổ sở. Nhưng tất cả là vì chính nghĩa, tôi nghiêm khắc tự nhủ, tay bấm xem tin nhắn mới.

Thêm một châu margarita. Anh này tửu lượng khá. N

Nico đều đặn cập nhật cho tôi từng diễn biến suốt buổi tối. Bốn tin mới nhất thông báo về số lượng cocktail miễn phí đã trôi vào họng Lottie và Ben. Nhiều đến nỗi con mắt. Họ bắt đầu uống từ trước mười giờ đêm giờ địa phương. Bây giờ ở đó đã là nửa đêm rồi. Lottie chắc chắn đã gục rồi.

Nhưng còn Ben thì sao? Tôi ngưng một phút, dăm chiêu gõ gõ điện thoại vào lòng bàn tay. Một câu Lorcan nói về Ben trở lại trong đầu: *Anh ấy là một người ưa cá cược nhưng lại thiếu óc suy xét...*

Ưa cá cược à. Hừm. Tôi bấm tin nhắn đáp lại:

Cậu ta ưa đánh cược...

Chỉ cần thế thôi. Thông tin ấy là đủ cho Nico biết cần làm gì.

Tôi bấm gửi rồi nhanh chóng sập nắp va li, buộc đầu óc đang rối tung phải bình tĩnh lại. Nhưng những ý nghĩ trái ngược cứ bắn qua đập lại như trận địa tên, mỗi mũi lại nhói một phát khi cắm sâu xuống:

Mình đang phá hoại tuần trăng mật của chính em gái mình. Mình là đồ quái vật.

Nhưng đây là vì mình quan tâm đến hạnh phúc của nó mà thôi.

Chính thế.

Chính thế!

Nghĩ thử xem, nếu mình quyết định không xen vào và rồi nó có chữa và rồi chúng nó bỏ nhau và rồi nó hối hận vì toàn bộ chuyện này? Lúc ấy thì sao? Liệu mình có hối hận vì đã KHÔNG làm gì hay không? Liệu mình có muốn trở thành một trong số những người cúi thấp đầu vờ như không thấy gì khi phát xít Đức xâm lược?

Dù Ben không phải là phát xít. Ít ra theo như mình biết.

Mình hơi ăn năn về chuyện Teletubbies. Cái đó ác quá. Lottie gần như lên cơn điên vì cái chương trình đó.

Tôi đẩy va li ra ngoài sảnh, đặt cạnh va li của Noah. Nó đang ngủ trong phòng, ôm chặt Em Khi và thở nhịp nhàng, tôi ló vào một giây xem nó. Nó đón nhận tin đi chơi một cách rất điềm đạm và lập tức đã đi sắp đồ vào va li nhỏ, chỉ hỏi một câu là cần đem mấy cái quần dài. Con tôi rồi có ngày sẽ làm chủ thế giới cho mà xem.

Tôi vào phòng tắm, xả nước vào bồn, dốc cạn một trong vô số lọ dầu thơm hàng miễn thuế để đầy phòng tắm. Hầu như đồ của tôi toàn mua ở sân bay, tôi vừa nhận ra. Tôi thử quần áo trước khi lên máy bay, và ghé mua lúc quay về. Tôi chọn từng bộ mỹ phẩm Clarins khi đang bay. Xúc xích xông khói Tây Ban Nha và pho mát Parmesan thì đủ ăn cả năm không sợ đói. Toblerone nữa.

Tôi ngần ngừ. Toblerone đã choán lấy đầu tôi. Một thanh Toblerone trong bồn tắm, thêm một ly vang...

Đấu tranh nội tâm chỉ mất một phần triệu giây, tôi đã đi thẳng tới tủ bánh kẹo trong bếp. Sáu thanh Toblerone ngoại cỡ đang nép mình bên hộp sô cô la Ferrero Rocher miễn thuế to đến vô lý, mà tôi vẫn lấy cho Noah mỗi lần ba viên, vào mỗi thứ Bảy. Nó nghĩ là bán theo suất ba viên. Nó chưa bao giờ tưởng tượng được là lại có số lượng nhiều hơn ba viên đến thế.

Vừa bẻ một mẫu Toblerone thì điện thoại reo, tôi cầm máy, tự hỏi có phải Nico gọi không. Nhưng màn hình lại hiện số: Lottie.

Lottie à? Tôi giật mình đánh rơi cả miếng Toblerone xuống sàn. Tôi đang nhìn trần trời vào điện thoại, tim chọt đập rộn lên, ngón cái ngần ngại không muốn bấm nút nghe. Tôi không muốn nghe máy. Mà dù sao thì cũng quá muộn rồi: đã chuyển sang hộp thư thoại. Tôi thở phào đặt xuống kệ bếp, nhưng gần như lập tức chuông lại reo: Lottie.

Tôi khó nhọc nuốt nước bọt. Phải làm thôi. Nếu không tôi sẽ phải gọi lại cho nó, như thế có thể còn tệ hơn. Tôi nhắm mắt, hít một hơi thật mạnh, rồi bấm nghe.

“Lottie! Em đang đi trắng mặt cơ mà!” Tôi lấy giọng thật hờn hờ vô tội.
“Gọi cho chị việc gì thế?”

“Fliiiss?”

Đầu tôi trong tức khắc đã phân tích xong giọng nó. Nó say rồi. À, cái đó thì tôi đã biết. Nhưng nó còn đang nức nở nữa. Mà quan trọng nhất là nó không hề biết tôi có ấp ủ âm mưu đen tối gì, bằng không thì sẽ không phải là “Fliiiss?” có dấu chấm hỏi.

“Chuyện gì thế?” tôi hờn hờ đáp.

“Fliss, em không biết phải làm gì nữa!” nó rên lên. “Ben say ngất ngư rồi. Gần như đã bất tỉnh rồi í. Làm thế nào đánh thức anh ấy dậy bây giờ? Làm gì bây giờ? Chị có phép màu nào chữa được không?”

Thực tế là tôi có một công thức đã kiểm nghiệm, gồm cà phê đen, đá viên và nước khử mùi xịt thẳng vào lỗ mũi. Nhưng đừng hòng tôi cho nó biết bây giờ.

“Ôi trời,” tôi nói vẻ thông cảm. “Tội nghiệp em. Chị... chị cũng không biết khuyên dùng cái gì nữa. Cà phê chăng?”

“Anh ấy còn không ngồi vững được nữa! Anh ấy uống cả thùng cocktail, rồi em phải đỡ anh ấy lên phòng, rồi thì anh ấy nhào thẳng xuống giường mà lẽ ra hôm nay là đêm tân hôn của bọn em.”

“Ôi trời!” Tôi cố làm bộ kinh hoàng. “Vậy các em còn chưa kịp...”

“Chưa. Chưa hề!”

Tôi không kìm nổi mình thở hắt ra vì mừng rỡ. Tôi đang lo có thể chúng nó đã kịp đánh nhanh thắng nhanh lúc nào đó không ai biết.

“Bọn em còn chưa làm gì cả,” Lottie hú lên khỏ sở. “Và em biết chị có khuyên nghỉ khách sạn này, Fliss à, nhưng thực tình đây quả là một chốn kinh khủng! Em sẽ viết thư phản ánh! Chúng nó làm tan nát tuần trăng mật của bọn em rồi. Bọn em bị phân giường đơn! Chúng nó bảo không kê đi chỗ khác được! Em đang ngồi trên một cái giường đơn đây!” Giọng nó vút lên the thé. “Giường đơn! Trong phòng suite trắng mặt!”

“Trời ạ. Thật không thể tin nổi!” Giọng tôi càng lúc càng giả tạo hơn, nhưng Lottie đang rối trí đến mức không nhận ra nữa.

“Vậy là sau đó chúng nó biểu không cả lọ rượu để xin lỗi, còn cái lão quản lý này cá với Ben là anh ấy không tài nào uống nổi một loại cocktail Hy Lạp đặc biệt gì đấy. Và thế là chốc sau anh ấy đã nốc cạn cả ly và rồi cả bar vỗ tay ầm

ầm và giờ thì anh ấy bất tỉnh nhân sự! Chị thử nghĩ xem họ có bỏ gì trong ấy không? Ngái đấng à?”

Tôi cũng khiếp không dám tưởng tượng có gì trong ấy.

“Chúng em hôn hít nhau trong thang máy suốt đường lên đến phòng,” Lottie vẫn âm ức tuôn tiếp. “Và em đã nghĩ, cuối cùng thì cũng bắt đầu rồi đây - và thành linh bỗng dưng có cái gì gục xuống vai em, hóa ra Ben đã ngủ thiếp đi rồi! Giữa lúc hôn! Em phải vịn anh ấy vào phòng, anh ấy nặng đến cả tấn và giờ thì ngáy khò khò rồi!” Nghe nó như đã muốn phát khóc.

“Nào, Lottie.” Tôi luồn tay qua tóc, cố gắng tìm xem cách nào tốt nhất để đáp lại tình hình. “Chuyện cũng không lớn đến thế đâu. Cứ ngủ một đêm ngon giấc và... ờ... hưởng thụ dịch vụ khách sạn đi.”

“Em sẽ kiện chỗ này.” Nó hình như còn không nghe thấy nữa. “Em không hiểu làm sao mà nó lại được bầu là Địa Điểm Trắng Mật Lý Tưởng. Đúng là không gì có thể tệ hơn!”

“Em ăn tối chưa? Hay là gọi món gì đó lên phòng xem? Sushi ở đây ngon lắm, lại có một quán pizza Ý...”

“OK. Có thể em sẽ đi ăn.” Xem ra con thịnh nộ đã nguội rồi, nó thở dài thườn thượt. “Em xin lỗi đã đổ chuyện này lên đầu chị, Fliss à. Ý em là có phải lỗi của chị đâu chứ.”

Tôi không đủ can đảm trả lời.

Minh đang làm việc cần làm, tôi cúi kính nhắc lại với mình. Thế nào thì hơn, bực tức khổ sở mất một đêm hay là có bầu và hối tiếc cuộc hôn nhân mất một đời hả?

“Fliss? Chị còn nghe không?”

“À, có.” Tôi nuốt nước bọt. “Có nghe. Thế này, em tìm cách ngủ một tí đi. Chị cho là ngày mai sẽ khá hơn đây.”

“Ngủ ngon, Fliss.”

“Ngủ ngon, Lottie.”

Tôi tắt máy, nhìn trần trời vào khoảng không phía trước một lúc, cố xoa dịu cảm giác ần ần.

Chị cho là ngày mai sẽ khá hơn đây.

Nói dối không ngưng mồm. Tôi đã nói chuyện với Nico rồi. Ngày mai không khá hơn đâu.